

—Όχι! εγώ δεν ξέρω. Είναι ένα παράξενο πράγμα. 'Η γάτες λές και μαγνητίζονται από μέσα
 —Νά, γά, γά!
 —'Ακούστε λίγα περιστασιακά. Είναι σ' ένα φιλικό μου γραφείο μια γάτα. 'Όχι στο γραφείο, μα κάτω στην αυλή. 'Όταν καμιά φορά έρχομαι στο φίλο μου, ή γάτα μισουλίζει από κάτω.
 —Πού σ' παίρνει εϊδησι;
 —'Ακούει την διαλία μου.
 —Θά της ριχνης πίποτε νά τρώη.
 —Ποτέ. Μιά μέρα κατέβηκα στην αυλή και έκανε τοιμήτες μερστά μου.
 —Πώς έκανε τοιμήτες;
 —'Ετεφετε κατέ γης έβω το σώμα της και καλύπταν από τή μια μεριά και την άλλη.
 —Μπορεί νάχουν πίποτε τά μάτια σου.
 —Λές;
 —Ποιος ξέρει.
 —Μπορεί νάσαι μετεμνήχωσης, ειπε άλλος άπ' την παρρέα.
 —'Αηλαδή σ' ένενα ή σ' αυτή;
 —'Εκαιτάξαμε το φίλο μας περίεργα. Είχε καί γροζα γατίσση αμία.
 —Βρέ, μίν είνε ή ψηγή καμιάς γάτας μέσα σου;
 —Ξέρω κ' εγώ!
 —Γιά νά δοκιμάσουμε, ειπε ο φίλος πού πίστευε στη μετεμνήχωση. Τους μισεις παλι τους ποτικούς;
 —'Εγέλασε.
 —'Σοβάρά σου μωλό. Τι κάνεις όταν ιδεις κανένα ποτικό;
 —'Προσαβώ να τον πάσο, Ρίχνω κανένα πανί άπάνω και τον καπακώνω. 'Υστερα δένω το πόδι του με ένα σπάγκο ή την ουρά και παζω καμιά όρουλα με δαιτον.
 —Σίγουρα κάποια ψηγή γάτας φουράζει μέσα σου.
 —'Αυτό δεν είνε σπουδαίο. Στην Μαραθώνα είνε ένα κτημα του Σκουζέ, πλά ή στο Σούλι. Στο κτήμα αυτό είνε μια έλληνοπούλα, ή Παναγία. 'Ένα έργοκωλητάκι. Είχε ένα κόκκινο καντήλι κρεμασμένο, σδυστό. Λοκτών κατάρθα πώς καί έχει μέσα. 'Αφρησ την άλωσίδα κ' όταν κατέβηκε το καντήλι, ειδα τρία μικρά ποτικία μέσα. Τό είχε κάνει ή μάνα τους φοιρά το καντήλι και κατέβηκε από την άλωσίδα και τά τάρξε. Τό ειχα αισθανθεί πώς ήσαν μέσα ποτικία, γ' αυτό τό κατέβηκα.
 —'Ασφαλώς λοιπόν εισαι μετεμνήχωσης γάτας, τού είλαμε.

—'Ο κύριος Μουμουλιόσης ειχε άρχισει πάλι τό τραγουδι, άλλα έμεις τον ειχαμε ξεχάσει, γιατί ή όμιλία του φίλου μας μάς ένδιέφερε πιο πολύ.
 —'Ακούστε κ' αυτό, ειπε. 'Έχω δυό γάτες σπίτι μου. 'Ο,τι ώρα και νά πάω τό βρόδι, κόνθηνα και με περιμένουν. 'Η γάτα καμιά έκαποστή βήματα μαζουά κ' ο γάτος πού κοντά. 'Η γάτα πλησιάζει όταν άκούσει τά βήματα μου και ο γάτος στέκεται λίγο βαρούς. 'Υστερα όταν φθάσω στη σκληρήνα πόρτα, περνούν αυτές πρώτα και πρέχουν έμπρός. 'Όταν πρώτα, έρχονται και βάζουν τά πόδια στά γόνατά μου, μα όταν τύχει νά είμαι μόνος στο τραπέζι, τότε ανεβαίνουν επάνω και κόνθηνα. Μιά μαγαζά νουά έγώ, μια ο γάτος και μια ή γάτα. 'Αν φάω δυό μαζεμένες, άκουμπούν τό πόδι τους και μου υπενθυμίζουν την άποσία.
 —Μωρέ, σ' θα είσαι πάντα γεμάτος τριχες.
 —Ποτέ δεν τίς ξεσκονίζω, και τσακωνομαι με τή μητέρα μου πού τίς βράζει με τή βοδύτσα.
 —Μυστήρια πράγματα!
 —Δεν μάς λές, λακόν, σ' πού ξεφεις τόσα γιά τίς γάτες, με πόσα ετα γράφεται ή γάτα; ρώτησε ο πού άστειός της παρρέας.
 —Με δυό ή γάτα και με ένα ο γάτος.
 —'Εγέλασε.
 —'Αιτή είνε ή όρθογραφία τους, ειπε ο φίλος μου σοβαρώτατα. 'Η γάτα είνε άπ' τό Ιταλικό και θέλει δυό ετα, ο γάτος είνε έλληνοική λέξις και θέλει με ένα ετα.
 —'Εκαιτάξαμε το φίλο μας με πού πολλή πεποιθήση τώρα, δι ή ψηγή κάποιες γάτας ειχε μπει μέσα του και δι ο ίδιος ήταν πρίν γάτα. 'Αυτός άρχισε να τό πιστεύη στα σοβαρά και μάς υπενθύμιζε, δι τό πράγμα δεν είνε και περίεργο, γιατί οί άρχαίοι Αιγύπτιοι πού έταρχίζεθνε τους νεκρούς άνθρωπους, με την ίδια φροντίδα έταρχίζεταν και τίς γάτες και ειχαν δλόκληρη νεκροταφεία και ένα ψηφ νεκροπόλι γ' αυτές. Θά ειχαν καταλάβει βέβαια πώς κά-

ποια μεγάλη σχέση υπάρχε μεταξύ γάτας και ανθρώπου, και γ' αυτό έτιμωροφούσαν και με θάνατο όποιον θά σκότωνε γάτα.
 —'Ο γέρο Μουμουλιόσης την ώρα αυτή έτοιμάστηκε νά φύγη. Σηκώθηκε: σιγά-σιγά, πήρε τά πόδια του άργά και άρχισε να τραβά κατά την πόρτα, χωρίς νά μάς ειπή ούτε καλή νύχτα. Δεν έχαρήθηκε ούτε την παρρέα πού τελευταία έκάθωταν μαζί της.
 —'Περίεργος γέρος, έκάνανε.
 —Μά νά, πρίν φτάσει στην πόρτα, ειδαμε τή γάτα πού ειχε χαθεί, να περνά από μπρός μας και να τρέχη νά τον προλαβαίνη, ένδ άκουπίσσε τό χέρι του στο πόμολο.
 —Μωρέ, δεν θά σ' γελάσω μια φορά; της ειπε. Στοιχίμα τό έβαλο.
 —'Αι δέ! έκαμε ο χονδρός κατασχηματόχης από τον πάγκο του. Την γελάς αυτή;
 —'Ο γέρος εκάθεσε κάμποςο τό ζώο. Του ειπε μερικά λόγια και έφυγε με τό κεφάλι κάτω.
 —'Είνε παλιός τελάτης σας; ρώτησε ο φίλος μας με τά γροζα γατίσση μάτια τον κάππα.
 —'Χρόμα.
 —Μήν ξεφεις γιατί λέει πώς μια γάτα ήταν ή δυστυχία του;
 —'Νά σάς τά ειπή καλύτερα τό άφεντικό.
 —'Η περιέργειά μας ειχε δινωμόσει και δεν ειχαμε άδικο, γιατί σ' λίγο ο κατασχηματόχης, πού τον παρακαλώσαμε, μάς ειπε αυτή την παράξενη ιστορία γά τον γέρο κύριο.
 —Μήν τον κριτάτε τώρα πού λένε. 'Επρεπε νά τον έβλεπατε πρίν τον κ. Στ. —και ειπε τό επίθετό του. Ναικούρης και κύριος με τά έβα του, μα τού έτυχαν συμφορές. 'Έχασε ο έργο διάστημα τή γαμάκα του και τό δυό του παιδιά.
 —'Εμεινε μόνος στον κόσμο. Μιά γάτα πού έκανε συντροφιά. Καθώς μάς λέει, σπάντο ζώο. Τή νύχτα τον περιμένε έξω άπ' τό σπίτι κ' έκανε βόλτες στο δρόμο. 'Αν περνούσαν ή έντεκα και δεν φαινόταν, τσιπτή την έβλεπε στην 'Ουδονία στο κερνεϊό τό «Στίμιος και εχοχόταν νά παρρίβη τό άφεντικό της.
 —'Μια νύχτα, όποις μάς λέγει ο ίδιος, ειχαν περάσει ή έντεκα, ήρθαν ή δώδεκα και δεν φάνηκε ή γάτα. 'Αυτός έπαξε τάβλι. Πήγε μισή ή ώρα, όταν άφρησε τό κερνεϊό. 'Ηταν και φεγγάρι και έλεγε πώς θά την ειχαν τραβήξει τά κροκάδια και κανέναν άρσενικό. Μά άπ' έξω από την πόρτα του ειδη τή γάτα με βγαλμένες τίς χάνδρες των ματιών της έξω και πατημένη στη μέση. Τη ειχε κόψει ένα αυτοκίνητο. 'Ατό

τότε ή ψηγή του πού δεν ειχε λυγίσει με τον θάνατο όλων των δικόν του, έσπασε. Τού έκανε μεγάλη έντύπωση ο σκοτωμός της γάτας. Ποιος ξέρει, μπορεί νά τό πήρε και γά άσχηή όργή, γιατί ήταν τό μόνο ζωντανό πλάσμα πού τού έμενε να τον άγαπά, και τό έοριξε στο κρσσι. 'Έχει κέρη τροκούβετο, γλεντά, γροζέι, κάνει παρρέα κ' όλο τον κόσμο, κερνά και τον κερνού, μα σάν φανεί ή γάτα τού μαγαζιού μας, τον βλέπεις και βογκώνουν τά μάτια του. Θιμάτσα φαινεται τή δικιά του.
 —'Γι' αυτό έφυγε χωρίς νά χαρτίση κανένα; ρωτήσαμε.
 —'Βέβαια. Τό κάνει γιά νά μην τον πάρη ειδηση ή γάτα, μα αυτή, δεν ξέρω πώς, τό καταλαβαίει. 'Οποις δεν τον ξεφει δυοσ τον μπάριστα Μουμουλιόση, τον παρεξηγει πού φεύγει και δεν χαρετά...
 —'Λοπόν τί λέτε γιά τίς γάτες; μάς ρώτησε ο φίλος μας με τά γροζα μάτια, όταν ειμαστε έξω από την ταβέρνα.
 —Τι ξεφουμε έμεις; άνάντησε κάποιος. Μάλλον νά μάς ειπής εσί, πού πιστεύεις στη μετεμνήχωση.
 —'Εγώ έντύπασα τό φίλο μας. Αιτή την ώρα, μέσα στο σκοτάδι, τά μάτια του ήσαν στερογγυλά κ' έφεγγαν ώσαν της γάτας.
K. ΦΑΛΤΑ-ΙΤΣ

—Τού παιδιού μου τό παιδι τόχω δυό φορές παιδι.
 —'Η ζυλιά περνάει, ο κακός λόγος δεν περνάει ποτέ.
 —Τού φτωχού τ' άρνι δεν γίνεται κούρα.
 —'Ο ψεύτικος λόγος κ' ο κάλπακος παράς, γυρνούν στον ίδιο νεκροκώρη.
 —Τού παπιά ή κουλιά είν' άμπαρι.
 —'Ο,τι φάει κ' δ,τι πάρει.
 —'Ο φτωχός αν δέ δουλεύει, θά πενά, θά διακοτεύη.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

